

Sygn. akt VII Ka 1223/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Paturalski

Protokolant: st. sekr. sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale przedstawicielki Urzędu Celnego w Toruniu Beaty Przyłuckiej

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017 r.

sprawy

Z. C. ur. (...) w K., syna M. i K. oskarżonego z art. 54 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 6 października 2016 r. sygn. akt (...)

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

VII Ka 1223/16

UZASADNIENIE

Z. C. został oskarżony o to, że uchylił się od opodatkowania poprzez nie ujawnienie Naczelnikowi Urzędu Celnego w O. do dnia 25 maja 2014 r. przedmiotu opodatkowania w postaci 4 kg tytoniu do palenia, bez wymaganych znaków akcyzy, przez co naraził on na uszczuplenie podatek akcyzowy w wysokości 2789 zł, tj. wykroczenia z art. 54 § 3 kks.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 6.10.2016 r. w sprawie o sygn. akt (...)oskarżony został uniewinniony od zarzutu popełnienia tego czynu, zaś dowód rzeczowy w postaci 4 kg suszu nakazano zwrócić oskarżonemu.

Wyrok ten zaskarżył Naczelnik Urzędu Celnego w T. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów prawa materialnego. Zastosowano bowiem błędną wykładnię i wadliwą ocenę zebranych dowodów, że zachowanie się oskarżonego nie wypełniało znamion wykroczenia z art. 54 § 3 kks, gdyż w stosunku do oskarżonego nie powstał obowiązek podatkowy co do suszu zabezpieczonego w trakcie kontroli i nie miał on obowiązku ujawniania przedmiotu ani podstawy opodatkowania Naczelnikowi Urzędu Celnego. Dokonano również błędnej interpretacji art. 22 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 99 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego. Prawidłowa i całościowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu opisanego w zarzucie.

Podnosząc te zarzuty oskarżyciel wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Okoliczności dotyczące zakupu przez oskarżonego odpadów tytoniowych oraz ich częściowego przepakowania w późniejszym terminie do 8 toreb z pozostawieniem większości towaru w pierwotnym opakowaniu (foliowym worku), nie są w tej sprawie przez nikogo kwestionowane. Przedmiotem sporu jest natomiast ocena prawna tej czynności oskarżonego, która w zdaniem oskarżyciela publicznego zaprezentowanego w apelacji, jest jednym z rodzajów produkcji wyrobów tytoniowych (pakowanie) w rozumieniu art. 99 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym. Tego poglądu nie sposób jednak podzielić. W ocenie Sądu Okręgowego pod pojęciem pakowanie należy rozumieć znacznie więcej czynności niż to uczynił oskarżony. To ustawowe określenie było już przedmiotem oceny prawnej dokonanej przez sądy administracyjne w związku z rozstrzygnięciem sporów pomiędzy organami podatkowymi a podmiotami gospodarczymi. Sądy te uznawały, że produkcją wyrobów tytoniowych w postaci pakowania jest zdjęcie celofanu na opakowaniu jednostkowym papierosów, a następnie obniżenie na takim opakowaniu maksymalnej ceny i ponowne nałożenie celofanu na opakowanie jednostkowe, a także zapakowanie takich pojedynczych paczek w pakiety po 10 paczek i potem w kartony (wyrok: WSA w Łodzi z dnia 9.03.2016 r. III SA/Ł 1277/15, WSA w Warszawie z dnia 1.04.2011 r. III SA/Wa 1939/10 – Legalis).

W tej sprawie oskarżony jednak nie nalepiał na te 8 torebek wagi i ceny jednostkowej za każdą z tych torebek. Były one zresztą w całości przechowywane na zapleczu a w sklepie w części sprzedażnej nie było żadnej informacji na temat możliwości zakupu takiego rodzaju odpadów tytoniowych. Gdyby podzielić ocenę prawną zachowania się oskarżonego zaprezentowaną w apelacji, to podatek akcyzowy należałoby uiścić w sytuacji konieczności przepakowania zakupionych w jednym worku odpadów tytoniowych do kilku mniejszych worków, czy też toreb, z powodu uszkodzenia tegoż worka. Taka wykładnia prawna byłaby poniekąd absurdalna.

Dokonując oceny prawnej tej sprawy nie można zapomnieć jeszcze istotniejszej normy prawnej wynikającej z art. 98 ust. 5 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym, na co zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w poprzednim wyroku uchylającym pierwszy wyrok wydany w tej sprawie. Ten przepis określa bowiem, że wyrobem tytoniowym są odpady tytoniowe oddane do sprzedaży detalicznej a tylko wobec wyrobów tytoniowych odnosi się pojęcie produkcji m. in. w formie pakowania w myśl art. 99 pkt 1 przedmiotowej ustawy. Ustawa o podatku akcyzowym nie określa co należy rozumieć pod pojęciem oddania do sprzedaży detalicznej. Kierując wobec tego zasadami logiki i doświadczenia życiowego, za oddanie odpadów tytoniowych do sprzedaży detalicznej w rozumieniu art. 98 ust. 5 pkt 2 tej ustawy, przez co stałyby się te odpady wyrobami tytoniowymi, należy uznać co najmniej takie, które są zapakowane w określonej wielkości opakowanie, z naniesieniem na to opakowanie nazwy towaru, jego ilości (wagi) oraz ceny za taką ilość (wagę) towaru. Nie ma przy tym znaczenia, czy w ten sposób opisany towar, w tym przypadku odpady tytoniowe, znajdował się na zapleczu, czy też w części sprzedażnej sklepu. Jest przecież bezsporne, że zakwestionowane przez Służbę Celną odpady tytoniowe w ilości 4 kg nie były w ten sposób opisane na poszczególnych torebkach. W pełni zatem należy podzielić ustalenia Sądu Rejonowego, że ta sporna ilość odpadów tytoniu nie może być uznana za wyrób tytoniowy w rozumieniu art. 98 ust. 5 pkt 2 ustawy akcyzowej, czyli odpady tytoniowe oddane do sprzedaży detalicznej. Tym samym oskarżony pakując część zakupionych odpadów do odrębnych toreb nie zmienił przeznaczenia tego towaru, tj. z towaru do dalszej odsprzedaży podmiotom pośredniczącym, co nie podlega opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, w towar oddany do sprzedaży detalicznej, co już podlega opodatkowaniu tym podatkiem.

Jego czyn nie stanowi wobec tego wykroczenia z art. 54 § 3 kks. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia apelacji Naczelnika Urzędu Celnego i dlatego na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono z mocy art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.